

Mulțumiri

Noii Povestitori este un proiect al Asociației „Cu alte cuvinte“ destinat autorilor de literatură pentru copii care își propun să dea glas persoanelor de etnie romă.

Adina Rosetti și Irina Dobrescu au ținut douăsprezece ateliere de storytelling la care a participat un grup de copii de la Clubul de Educație Alternativă din Ferentari. Ingredientele *Poveștii kendalei pierdute* au fost astfel culese local, din experiențele individuale și preocupările copiilor deveniți personaje ale acestei cărți.

Mulțumiri următorilor povestitori: Alina Bivol, Beatrice Boaca, Alexandru Boicu, Maria Drăgoieasa, Mariana Dumitru, Bianca Fieraru, Andra Ghiță, Luminița Ilie, Adrian Pasăre, Alexandru-Marian Stancu, Rebeca Tudorache, Luiza Tufan.

Mulțumiri călduroase donatorilor: Marija Bingulac, Talida Van Boxstael, Oana Brătilă și gașca #HaiCuMine, Petre Breazu, Carolina Buzea, Brigitte Mosenthal, Joseph Murray, Madi Sharma, Arina Stoenescu, Alexandru Stoian, Liviu Știrbat, Vicențiu Vidoni și tuturor celorlalți donatori care au susținut proiectul Noii Povestitori pe platforma Indiegogo.

Mulțumim Fundației Autonom pentru generozitatea cu care a sponsorizat proiectul.

Parteneri: Policy Center for Roma and Minorities și Global Shapers Bucharest Hub.

O plimbare prin cartier

A fost odată în Ferentari... Stați așa! Voi ați fost vreodată în Ferentari? E un cartier din București, cu case, blocuri, magazine și școli ca oricare alt cartier și, desigur, cu o mulțime de copii care s-ar juca de dimineața până seara, când părinții lor vin să-i cheme înapoi acasă.

Zilele de vară sunt fierbinți și vesele în Ferentari. Nu e un lucru neobișnuit să vezi pe alee o piscină gonflabilă în care se bălăcesc copii sau, în serile de sâmbătă, un cort de nuntă întins între blocuri. Dacă locuiești acolo și ieși în parcul din spatele școlii sau la mini-marketul din colțul străzii, sunt mari șanse să te întâlnești cu cineva cunoscut sau chiar cu vreo rudă. Iar dacă-i întrebi pe puștii care locuiesc în cartier ce și-ar dori să apară peste noapte, ți-ar spune: un parc de amuzament, cu cele mai năstrușnice atracții. Sau un supererou cu puteri speciale care să devină invizibil când vrea el și să-nvingă toți răufăcătorii. Sau cea mai frumoasă prințesă, care

să locuiască într-un palat cu totul și cu totul din aur. Sau, de ce nu?, unul dintre băieții de la Noaptea Târziu, trupa de parodii muzicale pe care o urmăresc, încântați, pe YouTube. Ar fi chiar tare și s-ar putea întâmpla într-o bună zi.

La asta visează și eroii poveștii noastre, Ionuț și Diana, colegi de școală, vecini și parteneri de joacă. Amândoi locuiesc de când se știu în Ferentari, pe Strada Trompetului. (Dacă vă întrebați ce-i aia un „trompet“, aflați că nu e deloc același lucru cu o „trompetă“! Trompeta este un instrument, în timp ce trompetul este instrumentistul care cântă la ea.)

Ionuț are o pasiune pentru kendama; și-ar dori să-i iasă toate schemele perfect și să câștige o competiție. Dianei îi place să se plimbe cu rolele, să asculte muzică și, mai presus de toate, să danseze. A învățat dansurile din toate melodiile ei preferate doar uitându-se

de zeci de ori la videoclipuri și de două ori pe săptămână merge la un curs de dansuri rome; marțea și joia, pe lângă penar, cărți și caiete, își pune în ghiozdan și-un costum special, vesel și foarte colorat.

Ziua în care începe povestea noastră nu a fost cu nimic mai neobișnuită decât o zi oarecare: orele de școală, drumul prin cartier înapoi acasă și... of, teme pentru a doua zi! Și poate că nu s-ar fi întâmplat nimic dacă niște fracții nu le-ar fi dat bătăi de cap... Foarte mari bătăi de cap, veți vedea.

O după-amiază cam plictisitoare

Pe măsuta care-i servește drept birou, Ionuț are deschis caietul de mate, cu tema neterminată. Aruncă o privire peste exercițiile cu fracții. Știe că mama n-o să-i verifice azi temele, pentru că lucrează în tura de seară. De când s-a despărțit de tatăl lui, mama și-a mai luat încă o tură. Lucrează de dimineața până seara târziu la un restaurant de lux. Ionuț a fost o singură dată acolo și nu i-a plăcut: toată lumea îl ciupea de obraji și-l întreba cum merge cu școala. Mama vine așa de obosită, încât nu mai are putere să-i gătească și lui minunățiile pe care le pregătește la serviciu. De mâncare se ocupă bunica; ea locuiește în aceeași curte, lângă ei, și tot acolo locuiește și unchiul lui. E bine să ai o familie mare!

„Să se scrie o fracție știind că diferența dintre numitor și numărător..“ „A, o să mă descurc mâine cu fracțiile astea“, își spune Ionuț și închide caietul. S-ar juca Five Nights at Freddy's, mai ales că mai are un pic până la ultimul nivel, dar nu are chef să viseze iar urât. E jocul lui preferat, însă de câteva ori l-a făcut să aibă coșmaruri. Ceva înfricoșător, cu fantome, brrr, mai bine să nu vorbim despre asta!

Într-o după-amiază cam plictisitoare, în care temele la mate îți dau bătăi de cap și nimic nu pare să se lege (nici pisoii n-are chef de joacă și preferă să doarmă!), cel mai bine este să ieși din casă și să-ți cauți prietenii. Ionuț își ia kendama, obiectul la care ține cel mai mult, se strecoară pe lângă camera bunicii și iese afară, pe strada pustie, toropită de căldură. Se îndreaptă către numărul 9A și sună la casa cu poartă verde, unde locuiește Diana.

Când Ionuț a venit să o cheme la joacă, Diana i-a zis mai întâi că nu iese, dar el a tot insistat.

— Hai, Diana, am învățat niște scheme noi, hai să-ți arăt!

